

Arrest

nr. 231 132 van 13 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse oorsprong te zijn, op 25 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. HERMANS, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor verzoeker, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse oorsprong te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 augustus 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 17 augustus 2018 om internationale bescherming. Op 26 maart 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 27 maart 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten, een moslim van Arabische origine en een geregistreerd vluchteling van '48 bij UNRWA te zijn. U bent geboren in Al-Ruseifa, Jordanië, en woonde tot november à december 2017 in Jabal Al-Shimali. De laatste twee maanden voor uw vertrek uit Jordanië had u geen vaste verblijfplaats en diende u afwisselend bij verschillende vrienden onder te duiken. In 2016 studeerde u als ingenieur af aan de toegepaste universiteit van Al-Balqa'. Tijdens uw studies werkte u o.a. in een restaurant, autogarage, loods en een ijsfabriek. Na uw afstuderen ging u als kwaliteitsingenieur aan de slag bij het bedrijf Elba House, waar u bleef werken tot november à december 2017.

Rond april 2015, tijdens uw vierde jaar aan de universiteit, leerde u A. A. (...) kennen, een Jordaans meisje dat dezelfde lessen als u kreeg. Twee à drie maanden later begonnen jullie een liefdesrelatie. Op het einde van het studiejaar, in juni of juli 2015, gingen jullie samen naar een restaurant in de buurt van de universiteit. Volgens uw cultuur en godsdienst is zoiets echter niet aanvaardbaar. A. (...) haar neef, A. Al. (...), had jullie gezien in het restaurant en begon jullie meteen lastig te vallen en een probleem te veroorzaken, waarop u besloot te vertrekken. Later kwam u te weten dat haar neef ook van A. (...) hield. Twee dagen na het incident aan het restaurant kreeg u telefoon van A. (...), zij wou vóór de universiteit met u afspreken. U ging naar de hoofdingang van de universiteit, maar zag A. (...) nergens. Op een gegeven moment kwamen er echter een paar mannen en vielen u aan. Met de hulp van enkele medestudenten kon u echter ontkomen en naar huis gaan voor medische zorgen te krijgen. Toen u A. (...) een tijdje later terug zag op de universiteit, merkte u dat zij u probeerde te negeren en geen contact wou leggen. Via een gsm van een vriendin had A. (...) u echter opnieuw gecontacteerd en uitgelegd dat haar neef ermee dreigde om jullie relatie aan haar familie te vertellen en hij haar gedwongen had om u op te bellen om voor de universiteit af te spreken. Ondanks deze dreigementen bleven jullie wel stiekem met elkaar afspreken en praten, maar niet in het openbaar omdat haar neef en andere familieleden haar in de gaten hielden.

In het laatste jaar van uw studies vroeg u aan A. (...) om af te spreken in een park omdat u haar daarna mogelijks niet meer zou zien op de universiteit. Blijkbaar had A. (...) dit tegen een vriendin gezegd en had deze vriendin dat doorverteld aan een familielid van A. (...). In het park werden jullie verrast door A. (...) haar neef, die meteen ruzie zocht en met u begon te vechten, waarop u vluchtte uit het park. Later vernam u dat A. (...) haar neef alles doorverteld had aan haar familie en zij haar wegens jullie relatie in elkaar hadden geslagen. Ook kwam A. (...) haar familie in deze periode naar uw wijk. U durfde hierdoor niet buitenshuis te gaan, waardoor uw familie uiteindelijk besloot met een delegatie naar A. (...) haar stam te gaan om verzoening af te sluiten. Hierbij werd uiteindelijk besloten dat u geen contact meer mocht leggen met A. (...), waarvoor u ook een verklaring diende op te stellen. Drie à vier maanden nadat u was begonnen met uw werk, werd u echter opnieuw door A. (...) gecontacteerd. Zij zei dat zij nog altijd van u hield en bij u wou blijven. Hierop zei u dat het niet het moment was, maar u in de toekomst wel een huwelijksaanzoek wou doen.

Een tijd later, rond november 2017, besloot u uiteindelijk een aanzoek te doen. U bent vervolgens met uw familie bij A. (...) een officieel huwelijksaanzoek gaan doen. Haar broers en neven werden gek toen zij u zagen, maar besloten niets te doen omdat uw vader ook aanwezig was. De vader van A. (...) weigerde het huwelijksaanzoek echter meteen en zei hierbij dat hij zijn dochters niet aan Palestijnse vluchtelingen wou geven. Daarenboven beschouwden zij dit huwelijksaanzoek als een schending van de verzoening, waardoor zij opnieuw naar uw wijk kwamen om een groter probleem te veroorzaken. Hierdoor besloot u uw wijk te verlaten en bij vrienden te gaan onderduiken.

Omwille van heel deze situatie werd u mentaal ziek en begon u naar een psychiater te gaan. Uiteindelijk had een psychiater u voorgesteld om Jordanië een tijdje te verlaten om te kalmeren en beter te worden. Op 16 februari 2018 verliet u Jordanië en reisde u met het vliegtuig naar Turkije. Hoewel het oorspronkelijk enkel uw bedoeling was om Jordanië tijdelijk te verlaten, hoorde u van uw familie dat A. (...) haar familie u nog altijd bedreigde en dat uw familie zich veiliger met uw afwezigheid. Uit schrik dat ze u ook in Turkije zouden kunnen bereiken, besloot u Turkije na anderhalve maand te verlaten en reisde u vervolgens verder naar Griekenland. U verbleef vier maanden in Griekenland. U diende er echter geen verzoek om internationale bescherming in en reisde uiteindelijk met het vliegtuig, en een vals Frans paspoort, van Athene naar België. U kwam hier aan op 5 augustus 2018 en diende hier op 17 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten voor: uw oud paspoort, identiteitskaart, geboorteakte, UNRWA-kaart, diploma en puntenlijst van de universiteit, diploma's van het instituut en uw middelbare studies, een medisch attest, de oude identiteitskaart van uw vader, de recentste identiteitskaart van uw vader, het paspoort van uw vader, het oude paspoort van uw moeder en uw eigen recentste paspoort. Eveneens legt u een kopie voor van volgende documenten: een foto met A. (...), bedreigingen die uw broer op WhatsApp ontvangen zou hebben, een attest betreffende de verzoening en documenten van de psycholoog in Jordanië.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het door u voorgelegde attest blijkt immers dat u psychische problemen zou hebben. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het CGVS, zo werd er ruimte gelaten om hierover te praten en om eventuele opmerkingen te geven of vragen te stellen (CGVS, p. 3, 11 en 25). Verder maakten noch u noch uw advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Uit het persoonlijk onderhoud bleek dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw verklaringen op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U bleek in staat het gesprek te volgen, u begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven waar dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat uw toestand tijdens uw persoonlijk onderhoud dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt. U gaf bovendien zelf aan dat zich op het moment van het persoonlijk onderhoud op het CGVS beter voelde dan ten tijde van de opmaak van de desbetreffende medische attesten (CGVS, p. 11).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die "thans" de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie moet deze grond voor uitsluiting van de werkingssfeer van de Vluchtelingenconventie strikt worden uitgelegd, en moet artikel 1D aldus worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die die bijstand "daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielverzoek in een lidstaat" (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, en HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, para. 52). In casu werd vastgesteld dat u niet heeft aangetoond daadwerkelijk de door UNRWA geboden hulp te hebben ingeroepen, en dit om onderstaande redenen.

Hoewel u aangeeft geregistreerd te zijn bij de UNRWA, geeft u eveneens aan nooit enige hulp of bijstand ontvangen te hebben van de UNRWA. Zo zou u in Jordanië enkel gestudeerd hebben aan staatsscholen en bekostigde u uw hogere studies zelf, u zou nooit naar een UNRWA-school zijn gegaan of bijstand van UNRWA ontvangen hebben om uw studies te bekostigen (CGVS, p. 8). Gevraagd waarvoor u uw UNRWA-registratiekaart gebruikte, stelt u dat deze in feite niet zoveel nut had en u ook nooit effectief hulp gekregen hebt van UNRWA. U haalt aan dat deze wel nut kan hebben voor medische zorgen, zo zou een zwangere vrouw hier korting mee kunnen krijgen in een ziekenhuis, maar bent zelf u nooit ziek geweest en heeft u nooit medische hulp ontvangen van UNRWA. Bij een verkoudheid of een andere simpele ziekte ging u gewoon zelf een medicijn kopen of gebruiken. Hoewel uw vader wel af en toe naar de UNRWA-kliniek ging voor zijn gezondheid en u mogelijks ook recht had op bijstand van de UNRWA, heeft u hier nooit beroep op gedaan en bijgevolg ook nooit enige hulp of bijstand van de UNRWA ontvangen of toch alleszins niet in de laatste jaren voor uw vertrek uit Jordanië (CGVS, p. 11).

Daar u niet heeft aangetoond dat u de bijstand van UNRWA daadwerkelijk heeft genoten kort vóór het indienen van uw verzoek om internationale bescherming, valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd

uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiair beschermde.

Allereerst blijkt uit uw gedrag allerminst een nood aan internationale bescherming. U verliet Jordanië immers reeds op 16 februari 2018, waarna u naar Turkije reisde en daar anderhalve maand verbleef. Van Turkije reisde u verder naar Griekenland, waar u ongeveer vier maanden verbleef alvorens naar België te reizen en hier op 17 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Noch in Turkije noch in Griekenland diende u een verzoek om internationale bescherming in. Gevraagd waarom u in Griekenland geen verzoek om internationale bescherming indiende, geeft u aan dat u zich in Griekenland niet veilig voelde en de mensen van de stam Bani Sachar ook makkelijk zonder visum naar Turkije kunnen reizen en naar Griekenland kunnen komen (CGVS, p. 12-13). Deze uitleg kan echter allesbehalve overtuigen. Als u de leden van de stam Bani Sachar daadwerkelijk vreesde in Griekenland, is het immers onbegrijpelijk dat u daar vier maanden illegaal verbleef en op geen enkel moment de bescherming van de Griekse autoriteiten besloot in te roepen. Gezien uw parcours en onzekere verblijfssituatie in Europa, had u zich veel eerder tot de bevoegde (asiel)instanties kunnen wenden indien u daadwerkelijk internationale bescherming nodig had. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliel dit te doen en na uw aankomst in Europa gedurende een periode van vier maanden wachtte alvorens zulk verzoek uiteindelijk in België in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Hiernaast doen de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Hoewel de door u aangehaalde problemen enkel en alleen zouden voortkomen uit de relatie die u had met A. A. (...) (CGVS, p. 9-10 en 13-15), heeft u na uw huwelijksaanzoek van eind november 2017, dat geweigerd werd door haar familie, geen contact meer gehad met A. (...), noch heeft u daar enige poging toe ondernomen (CGVS, p. 10 en 22-23). Dat u haar niet meer hebt proberen te contacteren is zeer opmerkelijk te noemen. Zo kon kaar situatie voor u een indicatie vormen voor het eigen risico dat u liep - haar situatie kon immers indicatief zijn voor uw situatie, A. (...) had immers ook een relatie met u en had haar familie hierdoor eveneens oneer aangedaan. Het kan niet worden uitgesloten dat zij eveneens werd gesanctioneerd. Logischerwijze zou u toch willen weten wat haar na het huwelijksaanzoek kan zijn overkomen, al was het maar om uw eigen situatie beter te kunnen inschatten. Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse voor uw situatie en relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een verzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen doet afbreuk aan de oprechtheid, minstens de ernst, van uw vluchtrelaas.

Verder dient er vastgesteld te worden dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eveneens ondermijnt wordt door een discrepantie die vastgesteld kan worden doorheen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken) immers dat een neef van A. (...) u de hele tijd volgde nadat uw huwelijksaanzoek door A. (...) haar familie afgewezen werd en dat hij mensen stuurde om u lastig te vallen en te slaan (zie Vragenlijst CGVS, dd. 3 oktober 2018, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud beweert u echter enkel dat de familie van A. (...) na hun afwijzing van het huwelijksaanzoek naar uw wijk kwam om een groot probleem te veroorzaken (CGVS, p. 14-15 en 23-24). Hoewel u wel aangaf dat de familie van A. (...) u kwam lastigvallen, blijkt uit uw verklaringen echter geenszins dat A. (...) haar neef u de hele tijd volgde of dat haar familieleden naar u kwamen om u te slaan. Er kan van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarenboven beweert u dat u omwille van de problemen met de familie van A. A. (...) in november of december 2017 uw woning diende te verlaten en u vervolgens tot aan uw vertrek uit Jordanië op 16 februari 2018 afwisselend bij verschillende vrienden diende onder te duiken (CGVS, p. 7, 15 en 23). Dat u tegelijkertijd aangeeft dat u in dezelfde periode ook psychische hulp ging zoeken en een psychiater zou zijn gaan bezoeken is echter hoogst bevreemdend (CGVS, p. 15, 23 en 26). Indien u het daadwerkelijk nodig achtte om uit vrees uw woning te verlaten en te gaan onderduiken bij vrienden, is het immers weinig waarschijnlijk en weinig geloofwaardig dat u op hetzelfde moment ook naar een psychiater zou gaan. Door u op deze manier toch nog in het openbaar te begeven, was het immers niet ondenkbeeldig dat uw belagers u hadden kunnen terugvinden en uw onderduikadres hadden kunnen achterhalen. Het door u gestelde gedrag is onverenigbaar met de door u voorgehouden vrees voor vervolging, hetgeen in ernstige mate de door u voorgehouden vrees voor vervolging relativeert en tevens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden asielrelaas.

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat uw vertrek uit Jordanië op 16 februari 2018 in eerste instantie enkel tijdelijk was en uw oorspronkelijk idee enkel was om voor een korte periode, en om toeristische redenen, naar Turkije te gaan en vervolgens terug te keren naar Jordanië (CGVS, p. 12 en 15). Dat u de door u aangehaalde problemen in eerste instantie klaarblijkelijk niet ernstig genoeg vond om Jordanië definitief te ontvluchten, relativeert andermaal de door u voorgehouden vrees voor vervolging.

Hoewel u voorts beweert dat uw broer na uw vertrek uit Jordanië via WhatsApp dreigberichten ontvangen zou hebben van de familie van A. (...), is het opvallend dat u niet kan preciseren wanneer uw broer deze berichten ontvangen had. U slaagt er immers enkel in aan te halen dat dit sowieso na uw vertrek uit Jordanië was (CGVS, p. 10, 15 en 24). Nochtans vormen deze bedreigingen een belangrijk element binnen uw asielrelaas, waardoor er redelijkerwijze verwacht kan worden dat u hier gedetailleerde verklaringen over kan afleggen. Dat u daar niet in slaagt doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Hiernaast blijkt uit uw verklaringen dat uw familie, buiten de dreigberichten die gericht waren aan uw broer, na uw vertrek uit Jordanië niets meer hoorde van de personen die u bedreigden, dit terwijl zij nochtans gewoon op hetzelfde adres zijn blijven wonen (CGVS, p. 5-7 en 23-24). Dat uw belagers ondanks uw beweerde vrees voor vervolging verder geen pogingen meer ondernomen hebben om bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel tegenover en/of via andere familieleden, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en doet tevens verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Tot slot dienen de door u voorgelegde documenten nog besproken te worden. Wat betreft de attesten van de verzoening dient opgemerkt te worden dat het hier enkel kopieën, én geen originele stukken, betreft, waardoor de authenticiteit en herkomst hiervan niet kan worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en dragen aldus geen bewijswaarde. Hetzelfde geldt voor de bedreigingen die uw broer via WhatsApp ontvangen zou hebben, waarvan u een kopie van de schermafbeelding voorlegt. Daarenboven kan het voorleggen of tonen van een dergelijk WhatsApp-bericht hoogstens aantonen dat een dergelijk bericht ontvangen werd, maar is geenszins een bewijs van de er in vermelde feiten of de beweerde opsteller van de dreigementen. Een dergelijk bericht toont immers geenszins aan waar, door wie, in welke omstandigheden of met welke intenties het opgesteld en verstuurd werd. De kopieën van de WhatsApp berichten die u voorlegt hebben bijgevolg ook geen bewijswaarde voor de door u aangehaalde asielmotieven. De foto die u voorlegt, en waarop u te zien zou zijn met A. (...), heeft evenmin bewijswaarde voor de door u aangehaalde asielmotieven. Niet alleen toont deze foto geenszins de door u aangehaalde problemen aan, evenmin kan er op basis van deze foto opgemaakt worden dat het hier daadwerkelijk A. (...) betreft.

Bijkomend legt u ook nog enkele medische attesten voor, zowel van in België als van in Jordanië, ter staving van de door u aangehaalde psychische problemen (CGVS, p. 11). Deze attesten volstaan echter niet om de door u aangehaalde problemen te staven, dergelijke attesten vormen immers geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de vastgestelde letsels werden opgelopen. Een arts doet immers vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de opgelopen letsels. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de letsels werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest opgesteld door een psycholoog of psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en eventuele achterliggende feiten afhankelijk van

hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Uw medische/psychische toestand en de bijhorende medische attesten kunnen bijgevolg uw geloofwaardigheid niet herstellen.

Nog daargelaten dat een medisch rapport geen sluitend bewijs is voor de oorzaak van de vastgestelde verwondingen of psychische aandoeningen, blijkt uit het neergelegde medisch rapport hoe dan ook niet dat u bij de asielinstanties niet in staat zou geweest zijn om een gehoor af te leggen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het persoonlijk onderhoud bleek dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U bleek in staat het gesprek te volgen, u begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven waar dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat uw toestand tijdens uw persoonlijk onderhoud dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt. U gaf bovendien zelf aan dat zich op het moment van het persoonlijk onderhoud op het CGVS beter voelde dan ten tijde van de opmaak van de desbetreffende medische attesten (CGVS, p. 11).

Voor de volledigheid dient hier nog aan toegevoegd te worden dat uw advocaat op 22 februari 2019 een aantal opmerkingen formuleerde na het versturen van de notities van uw persoonlijk onderhoud. Hier dient vooreerst opgemerkt te worden dat er bij de opmaak van deze beslissing rekening gehouden werd met de verschillende opmerkingen van uw advocaat. Wat betreft de opmerkingen die geen betrekking hebben op de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, dient het CGVS op te merken dat deze louter kritiek betreffen op de bepalingen van artikel 57/5 van de Vreemdelingenwet, doch geen concrete, inhoudelijke opmerkingen in verband met de inhoud van uw persoonlijk onderhoud. Deze opmerkingen weten de beoordeling van het CGVS aldus niet om te buigen.

Omwille van bovenstaande redenen wordt geen geloof gehecht aan uw huidige verklaringen. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend. U brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen immers enkel uw identiteit, herkomst, familiesamenstelling en studies aan, elementen die momenteel niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat hij de stam Bani Bachar vreest omdat hij een ongeoorloofde relatie had met een meisje van die stam waardoor hij bedreigd werd door haar familie. Hij meent dat in de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd wordt waarom dit voor hem geen gegronde vrees teweeg brengt. Verzoeker geeft aan de hand van artikel 1 van het Verdrag van Genève een definitie van het begrip 'vluchteling' en past de elementen van deze definitie als volgt toe op zijn eigen situatie:

"1) zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 17 augustus 2018.

2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De verzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Dit stemt evenwel niet overeen met de werkelijkheid. Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert waardoor hij geen andere keuze had dan Jordanië te verlaten. Verweerder gaat uit van de verkeerde veronderstellingen.

- Nood aan internationale bescherming

In de bestreden beslissing wordt getwijfeld aan de nood om internationale bescherming voor verzoeker. Hij verliet Jordanië op 16 februari 2018 en verbleef vervolgens anderhalve maand in Turkije. Daarna verbleef hij ongeveer vier maanden in Griekenland.

Verzoeker benadrukt dat het oorspronkelijk niet zijn bedoeling was om Jordanië definitief te verlaten. Hij had gehoopt dat de problemen wel opgelost zouden geraken en dat de spreekwoordelijke storm zou gaan liggen. Dit bleek echter niet het geval. In tegendeel zelfs, de situatie werd steeds erger. Hierdoor heeft verzoeker tijdens zijn reis besloten om definitief weg te vluchten.

Het was geenszins zijn bedoeling om in Turkije of in Griekenland te blijven. Verzoeker voelde zich immers ook daar niet veilig voor de familie van A. (...). Het bleek zeer gemakkelijk voor verzoeker om naar Turkije te gaan en zo verder te reizen naar Griekenland. Dit zou zeker ook het geval zijn voor de stam Bani Sachar.

Het bleek echter niet evident om Griekenland te verlaten. Verzoeker verbleef er bij zijn neef maar probeerde gedurende zijn verblijf tot vijfmaal toe de Griekse grens over te gaan om verder te reizen. Het is aldus niet zo onbegrijpelijk als verweerder beweert dat hij er vier maanden verbleef terwijl hij dergelijk grote vrees had voor de familie van A. (...). Verzoeker kon er immers niet weg geraken.

Verweerder lijkt te vergeten dat verzoeker ten tijde van zijn vlucht mentale problemen had. Dit is de hoofdreden van zijn oorspronkelijk vertrek geweest. De omstandigheden waarin verzoeker in Griekenland diende te overleven waren bovendien erbarmelijk. Hij had gehoord en gezien wat de omstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming zijn. Dit alles heeft ertoe geleid dat hij besliste geen verzoek om internationale bescherming in te dienen in Griekenland.

Verzoeker herhaalt dat zijn vrees wel degelijk gegrond is en dat hij nood heeft aan internationale bescherming. Het feit dat hij geen verzoek heeft ingediend in Turkije en Griekenland doet niks af aan dit feit.

- Situatie A. (...)

Verweerder stelt dat het opmerkelijk is dat verzoeker A. (...) na zijn geweigerd huwelijksaanzoek niet meer gecontacteerd heeft. Immers, zijn relatie met A. (...) is de oorzaak van al zijn problemen. Verweerder gaat zelfs zo ver om te stellen dat het verzoeker zijn plicht was om nog contact met haar op te nemen aangezien haar situatie een indicatie zou kunnen zijn voor zijn eigen situatie.

Verzoeker is zeer verwonderd over deze redenering. Het is hem immers duur komen te staan dat hij steeds opnieuw contact had met A. (...). Zijn familie geraakte ook betrokken bij zijn problemen. Hierdoor werd hij ook onder druk gezet door zijn familie. Verzoeker vreesde dus dat nieuw contact met A. (...) de problemen alleen nog maar erger zou maken. Verweerder kan dus niet zomaar van verzoeker verwachten dat hij zijn leven nog verder op het spel zet.

Bovendien draait in Jordanië alles om eer, de stammen bepalen er immers de wet. Het grote probleem is, zoals verweerster ook erkent, dat verzoeker en A. (...) hun families oneer hebben aangedaan. Verzoeker dient dus op zijn tellen te passen, mede door de druk die zijn familie op hem uitoefent.

Verzoeker betreurt ten zeerste hoe alles gelopen is. Hij was verliefd op A. (...) en wilde zelfs met haar trouwen. Door alle problemen die hiertoe geleid hebben heeft verzoeker alles moeten achterlaten om zijn leven in veiligheid te brengen. Hierdoor heeft hij ook heel wat mentale problemen gehad. Het is dus inderdaad opmerkelijk dat verzoeker geen contact meer gehad heeft met A. (...), maar verzoeker kon niet anders.

- Neef van A. (...)

Verweerster stelt dat verzoeker tegenstijdige verklaringen afgelegd heeft over wie hem precies heeft lastig gevallen. Enerzijds heeft verzoeker gepraat over de neef van A. (...), anderzijds had hij het over de familie van A. (...).

Verzoeker ziet niet in waar de discrepantie in deze verklaringen zit. De neef van A. (...) maakt logischerwijs ook deel uit van haar familie. In eerste instantie ging het over haar neef die ontdekt had dat zij een relatie hadden. Hij dreigde ermee om de relatie aan de hele familie bekend te maken. Dit deed hij in eerste instantie niet.

Toen verzoeker met A. (...) afsprak aan het einde van zijn studies, kreeg haar neef hier lucht van. Hij viel hen aan tijdens dit afspraakje. Haar neef vertelde alles aan haar familie. Op dat moment was het dus niet enkel meer de neef die verzoeker begon lastig te vallen, maar de hele familie van A. (...). Op dat moment was ook de neef hierbij aanwezig. Het probleem breidde zich dus steeds meer uit.

Op dat moment geraakte ook de familie van verzoeker betrokken in het conflict. Een delegatie van hen ging naar de familie van A. (...) om tot verzoening over te gaan. Hierna waren de problemen tijdelijk van de baan.

A. (...) contacteerde verzoeker echter opnieuw na een aantal maanden. Verzoeker besliste uiteindelijk om een huwelijksaanzoek te doen om samen te kunnen zijn met A. (...). Hierdoor begonnen de problemen echter opnieuw. Op dat moment was het conflict des te groter omdat het over twee families ging die tegenover elkaar stonden.

- Verblijfplaatsen van verzoeker

Verzoeker bevestigt dat hij omwille van het conflict met de familie van A. (...) in eerste instantie ondergedoken is gaan leven. Deze familie kwam immers naar de wijk van verzoeker om hem en zijn familie te bedreigen.

Verweerder oppert dat het bevreemdend is dat verzoeker ondergedoken leefde en tegelijk psychische hulp gezocht heeft. Verzoeker had steeds schrik dat zijn onderduikadres bekend zou geraken. Dit is ook de reden dat hij maar liefst 17 keer van onderduikadres veranderde. Zo leefde hij twee maand.

Verzoeker had wel echt nodig aan psychologische hulp, te meer het onderduiken zijn psychologische problematiek voedde. Zijn vrienden brachten hem aldus in alle stilte ongeveer twee keer per maand 's nachts naar een dokter. Hoewel dit inderdaad een risico inhield woog dit niet op tegen het risico dat hij liep zonder gespecialiseerde hulp.

Verweerder gaat immers steeds voorbij aan het feit dat verzoeker zijn hele leven overhoop werd gegooid. Ten eerste kon hij geen contact meer hebben met zijn grote liefde waarvoor hij zoveel op het spel had gezet. Ten tweede moest hij zijn vertrouwde omgeving verlaten omdat zijn familie ook werd belaagd.

- Bedreigingen na vertrek

Na het vertrek van verzoeker uit Jordanië hielden de problemen niet op. De broer van verzoeker contacteerde hem dat hij via WhatsApp dreigberichten had ontvangen.

Zijn broer was echter niet meer in het bezit van deze berichten. Nadat hij ze gelezen had werden ze door de afzender onmiddellijk verwijderd. Het is immers mogelijk om via WhatsApp berichten voor beide partijen te verwijderen. Hij kan dus geen bewijs van deze berichten voorleggen.

Het is aldus niet zo verwonderlijk als verweerster stelt dat verzoeker niks kan preciseren over deze berichten. Ten eerste had hij ze zelf niet ontvangen en ten tweede waren ze niet meer te traceren.

Verweerster stelt bovendien dat de vrees van verzoeker gerelativeerd kan worden doordat zijn familie na zijn vertrek voor het overige niks meer hoorde van zijn belagers. Verzoeker benadrukt dat de problemen ontstaan zijn door zijn acties. Het was dus ook hij die in de eerste plaats bedreigd werd. Toen zijn belagers vernomen hadden dat verzoeker vertrokken was zijn de dreigementen aan het adres van zijn familie dan ook opgehouden.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

'Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoont dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep'
(Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Verzoeker vreest dat bij gedwongen terugkeer naar Soedan hij vervolgd zal worden. Hij werd er immers van beschuldigd te werken voor de rebellengroep SLM.

Indien Uw Raad van oordeel is dat de politieke/etnische overwegingen op basis waarvan verzoeker dreigt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling in geval terugkeer, dient op zijn minst subsidiaire bescherming aan verzoeker te worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4 §2 a) of b) Vw.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Volgens de heersende rechtsleer:

"De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat hij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging"
(Van Heule D., o.c., nr. 105).

"Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen"
(Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

Voor verzoeker is het onmogelijk om de bescherming van de Soedanese autoriteiten in te roepen. De Soedanese autoriteiten zijn niet in staat zichzelf te beschermen, noch bevinden zij zich in de mogelijkheid om aan verzoeker individuele bescherming te bieden. In het bijzonder uit dit zich in het feit dat verzoeker zelf wordt vervolgd door de overheid.

Dit middel is bijgevolg gegrond."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt dat hij minstens recht heeft op subsidiaire bescherming aangezien hij bij terugkeer naar Libanon een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Na een korte theoretische uiteenzetting over de relevante wetsbepalingen geeft hij met verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan dat de vraag of een persoon het slachtoffer dreigt te worden van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico loopt om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld dient te worden.

Verzoeker wijst er in dit verband op dat de algemene veiligheidssituatie in Libanon nog steeds erg precair is, nu er enerzijds nog steeds veel spanningen zijn in de Libanese samenleving en anderzijds de instabiliteit sinds het uitbreken van de Syrische burgeroorlog in 2011 alleen maar is toegenomen, wat ertoe geleid heeft dat Libanon onder meer een broeinest is geworden van extremistische groeperingen. Hij betoogt dat er nog dagelijks gevochten wordt tussen de milities en dat dit grote gevolgen heeft voor de algemene veiligheid in het hele land. Hezbollah-leden nemen volgens hem actief deel aan de strijd in Syrië en beïnvloeden het functioneren van de veiligheidsdiensten in de regio die de veiligheid in Libanon niet kunnen garanderen en zelfs niet kunnen voorkomen dat de milities deelnemen aan de gevechten. Het geweld leidt volgens verzoeker onder meer tot onwettige detentie, mishandeling en ontvoering. Bovendien meent verzoeker dat de toestroom van vluchtelingen betekent dat gewapende groeperingen geweld gebruiken tegen gedetineerde migranten en dat Libanon dus niet kan beschouwd worden als een veilig land. Verzoeker laat verder gelden dat de Libanese wetgeving inzake het verbod op foltering, ondanks herhaalde oproepen van de internationale gemeenschap, ernstig blijft tekortschieten. De vluchtelingencrisis heeft een groeiend wantrouwen jegens Syrische vluchtelingen in de regio tot gevolg gehad. Ten slotte poneert verzoeker dat de Palestijnse vluchtelingen in Libanon beneden alle standaard worden behandeld. Verzoeker lardeert al deze bevindingen met citaten uit verschillende internationale rapporten en persberichten.

Hij besluit dat er gelet op deze informatie enkel geconcludeerd kan worden dat de veiligheidssituatie in Libanon noch stabiel noch veilig te noemen is en dat het bijgevolg volledig onaanvaardbaar zou zijn om hem naar Libanon terug te sturen.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden algemene internationale rapporten (stukken 3-6) en een persbericht (stuk 7) over de veiligheidssituatie in Libanon als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. In een aanvullende nota van 9 mei 2019 haalt verzoeker aan dat hij in het verzoekschrift de subsidiaire bescherming foutief getoetst heeft aan de algemene veiligheidssituatie in Libanon. Hij voegt bij deze aanvullende nota verschillende internationale rapporten (stukken 8, 9 en 16) en persberichten (stukken 10-15) met betrekking tot de veiligheidssituatie in Jordanië.

2.2.3. In een aanvullende nota van 15 oktober 2019 benadrukt verzoeker dat hij niet de Jordaanse, maar de Palestijnse nationaliteit heeft en dat hij door de rechtbank van eerste aanleg te Luik op 28 juni 2019 erkend werd als staatloze. Hij voegt bij deze aanvullende nota het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg (stuk 17), alsook twee internationale rapporten (stukken 18 en 19) en persberichten (stukken 20 en 21) over de veiligheidssituatie in Jordanië, waaruit zou blijken dat deze precair blijft.

2.3. De door verzoeker neergelegde aanvullende nota's

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvullende nota van 9 mei 2019 aanhaalt dat hij in het verzoekschrift de subsidiaire bescherming foutief getoetst heeft aan de algemene veiligheidssituatie in Libanon en vervolgens overgaat tot een bespreking van de veiligheidssituatie in Jordanië aan de hand van bijgevoegde informatie. In zijn aanvullende nota van 15 oktober 2019 brengt verzoeker enerzijds een nieuw element aan, met name het gegeven dat hij op 28 juni 2019 door de rechtbank van eerste aanleg te Luik werd erkend als staatloze, en bespreekt hij anderzijds de veiligheidssituatie in Jordanië aan de hand van bijgevoegde informatie.

Er dient in dit verband te worden gewezen op de inhoud van de artikelen 39/60 en 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Artikel 39/76, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Uit de lezing van voormelde aanvullende nota's blijkt dat verzoeker inhoudelijk een nieuwe wending geeft aan de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen. Immers, in het tweede middel van het verzoekschrift wordt uitdrukkelijk gesteld dat verzoeker bij terugkeer naar Libanon een reëel risico loopt op ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Dit wordt verder in dit middel toegelicht en uitgewerkt aan de hand van informatie over de veiligheidssituatie in Libanon. Waar hij in de aanvullende nota's te kennen geeft dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend omdat de actuele situatie in Jordanië precair is en dit uitwerkt aan de hand van en staat met bij de aanvullende nota's gevoegde informatie over de veiligheidssituatie in Jordanië, voert hij in wezen een nieuw middel aan dat niet in het verzoekschrift werd ontwikkeld. Er wordt voorts geen enkele omstandigheid aangevoerd die verzoeker zou hebben verhinderd dit middel in het initiële verzoekschrift te ontwikkelen.

Gelet op artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers op 9 mei 2019 overgemaakte aanvullende nota uit de debatten geweerd. De aanvullende nota van 15 oktober 2019 wordt slechts in aanmerking genomen voor zover deze betrekking heeft op de hierin aangevoerde nieuwe elementen, met name dat verzoeker op 28 juni 2019 door de rechtbank van eerste aanleg te Luik werd erkend als staatloze, en wordt voor het overige eveneens uit de debatten geweerd. De mogelijkheid van het indienen van een aanvullende nota heeft immers tot doel de Raad op de hoogte te stellen van nieuwe elementen die na het nemen van de bestreden beslissing naar voor komen en niet om vergissingen uit het verzoekschrift recht te trekken. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat uit de door verzoeker bijgebrachte informatie niet blijkt dat er in Jordanië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.4. Beoordeling

2.4.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.4.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van

artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart een gegronde vrees te hebben voor de stam Bani Sachar omdat hij een ongeoorloofde relatie had met A., een meisje van deze stam, en hierdoor bedreigd werd door haar familie.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, nu (i) het niet getuigt van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging dat hij na zijn aankomst in Europa gedurende een periode van vier maanden wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming uiteindelijk in België in te dienen, (ii) de handelingen die hij stelde, of eerder het gebrek eraan, verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, (iii) een discrepantie kan worden vastgesteld doorheen zijn opeenvolgende verklaringen, (iv) het onverenigbaar is met de door hem voorgehouden vrees voor vervolging dat hij zich, hoewel hij ging onderduiken bij vrienden, toch nog in het openbaar begaf om naar de psychiater te gaan, (v) uit zijn verklaringen blijkt dat zijn vertrek uit Jordanië in eerste instantie enkel tijdelijk was en zijn oorspronkelijk idee enkel was om voor een korte periode, en om toeristische redenen, naar Turkije te gaan en vervolgens terug te keren naar Jordanië, en (vi) hij er niet in slaagt om gedetailleerde verklaringen af te leggen over de dreigberichten die zijn broer zou hebben ontvangen van de familie van A. en hij, buiten deze dreigberichten, na zijn vertrek uit Jordanië niets meer hoorde van de personen die hem bedreigden.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure ter staving van zijn problemen voorgelegde stukken (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 19, map met 'documenten') ongemoeid laat. Deze motieven zijn de volgende:

"Wat betreft de attesten van de verzoening dient opgemerkt te worden dat het hier enkel kopieën, én geen originele stukken, betreft, waardoor de authenticiteit en herkomst hiervan niet kan worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en dragen aldus geen bewijswaarde. Hetzelfde geldt voor de bedreigingen die uw broer via WhatsApp ontvangen zou hebben, waarvan u een kopie van de schermafbeelding voorlegt. Daarenboven kan het voorleggen of tonen van een dergelijk WhatsApp-bericht hoogstens aantonen dat een dergelijk bericht ontvangen werd, maar is geenszins een bewijs van de er in vermelde feiten of de beweemde opsteller van de dreigementen. Een dergelijk bericht toont immers geenszins aan waar, door wie, in welke omstandigheden of met welke intenties het opgesteld en verstuurd werd. De kopieën van de WhatsApp berichten die u voorlegt hebben bijgevolg ook geen bewijswaarde voor de door u aangehaalde asielmotieven. De foto die u voorlegt, en waarop u te zien zou zijn met A. (...), heeft evenmin bewijswaarde voor de door u aangehaalde asielmotieven. Niet alleen toont deze foto geenszins de door u aangehaalde problemen aan, evenmin kan er op basis van deze foto opgemaakt worden dat het hier daadwerkelijk A. (...) betreft.

Bijkomend legt u ook nog enkele medische attesten voor, zowel van in België als van in Jordanië, ter staving van de door u aangehaalde psychische problemen (CGVS, p. 11). Deze attesten volstaan echter niet om de door u aangehaalde problemen te staven, dergelijke attesten vormen immers geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de vastgestelde letsels werden opgelopen. Een arts

doet immers vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de opgelopen letsels. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de letsels werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest opgesteld door een psycholoog of psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Uw medische/psychische toestand en de bijhorende medische attesten kunnen bijgevolg uw geloofwaardigheid niet herstellen.

Nog daargelaten dat een medisch rapport geen sluitend bewijs is voor de oorzaak van de vastgestelde verwondingen of psychische aandoeningen, blijkt uit het neergelegde medisch rapport hoe dan ook niet dat u bij de asielinstanties niet in staat zou geweest zijn om een gehoor af te leggen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het persoonlijk onderhoud bleek dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U bleek in staat het gesprek te volgen, u begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven waar dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat uw toestand tijdens uw persoonlijk onderhoud dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt. U gaf bovendien zelf aan dat zich op het moment van het persoonlijk onderhoud op het CGVS beter voelde dan ten tijde van de opmaak van de desbetreffende medische attesten (CGVS, p. 11).

Voor de volledigheid dient hier nog aan toegevoegd te worden dat uw advocaat op 22 februari 2019 een aantal opmerkingen formuleerde na het versturen van de notities van uw persoonlijk onderhoud. Hier dient vooreerst opgemerkt te worden dat er bij de opmaak van deze beslissing rekening gehouden werd met de verschillende opmerkingen van uw advocaat. Wat betreft de opmerkingen die geen betrekking hebben op de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, dient het CGVS op te merken dat deze louter kritiek betreffen op de bepalingen van artikel 57/5 van de Vreemdelingenwet, doch geen concrete, inhoudelijke opmerkingen in verband met de inhoud van uw persoonlijk onderhoud. Deze opmerkingen weten de beoordeling van het CGVS aldus niet om te buigen."

Gelet op deze motieven, oordeelt de Raad dat de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde stukken op zich niet volstaan om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde stukken, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekers algemene geloofwaardigheid ernstig wordt aangetast door zijn gedrag na zijn vertrek uit Jordanië. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende overwegingen:

"Allereerst blijkt uit uw gedrag allerm minst een nood aan internationale bescherming. U verliet Jordanië immers reeds op 16 februari 2018, waarna u naar Turkije reisde en daar anderhalve maand verbleef. Van Turkije reisde u verder naar Griekenland, waar u ongeveer vier maanden verbleef alvorens naar België te reizen en hier op 17 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Noch in Turkije noch in Griekenland diende u een verzoek om internationale bescherming in. Gevraagd waarom u in Griekenland geen verzoek om internationale bescherming indiende, geeft u aan dat u zich in Griekenland niet veilig voelde en de mensen van de stam Bani Sachar ook makkelijk zonder visum naar Turkije kunnen reizen en naar Griekenland kunnen komen (CGVS, p. 12-13). Deze uitleg kan echter allesbehalve overtuigen. Als u de leden van de stam Bani Sachar daadwerkelijk vreesde in Griekenland, is het immers onbegrijpelijk dat u daar vier maanden illegaal verbleef en op geen enkel moment de bescherming van de Griekse autoriteiten besloot in te roepen. Gezien uw parcours en onzekere verblijfssituatie in Europa, had u zich veel eerder tot de bevoegde (asiel)instanties kunnen wenden indien u daadwerkelijk internationale bescherming nodig had. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliet dit te doen en na uw aankomst in Europa gedurende een periode van vier maanden wachtte alvorens zulk verzoek uiteindelijk in België in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid."

Waar verzoeker in het eerste middel betoogt dat het geenszins zijn bedoeling was om in Turkije of in Griekenland te blijven nu hij zich ook daar niet veilig voelde voor de familie van A., beperkt hij zich tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) reeds verklaard heeft. Het louter herhalen van zijn verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221 en RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Door verder in dit middel nog te stellen dat het niet evident was om Griekenland te verlaten en dat hij gedurende zijn verblijf aldaar vijf keer geprobeerd heeft om de Griekse grens over te gaan en verder te reizen, verklaart verzoeker niet waarom hij in Griekenland geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Waar verzoeker nog aanhaalt dat hij in Griekenland *“had gehoord en gezien wat de omstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming zijn”*, beperkt hij zich tot een summiere verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen, zonder evenwel deze vaststellingen *in concreto* te weerleggen.

Bovendien wordt het verzoek niet afgewezen louter op grond van het feit dat dit niet zo snel mogelijk ingediend zou zijn. In de bestreden beslissing worden immers nog verschillende andere gronden aangehaald op basis waarvan wordt besloten dat verzoeker er niet in geslaagd is het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk te maken.

Zo wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden gesteld dat de handelingen die verzoeker stelde, of eerder het gebrek eraan, verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Hoewel de door u aangehaalde problemen enkel en alleen zouden voortkomen uit de relatie die u had met A. A. (...) (CGVS, p. 9-10 en 13-15), heeft u na uw huwelijksaanzoek van eind november 2017, dat geweigerd werd door haar familie, geen contact meer gehad met A. (...), noch heeft u daar enige poging toe ondernomen (CGVS, p. 10 en 22-23). Dat u haar niet meer hebt proberen te contacteren is zeer opmerkelijk te noemen. Zo kon haar situatie voor u een indicatie vormen voor het eigen risico dat u liep - haar situatie kon immers indicatief zijn voor uw situatie, A. (...) had immers ook een relatie met u en had haar familie hierdoor eveneens oneer aangedaan. Het kan niet worden uitgesloten dat zij eveneens werd gesanctioneerd. Logischerwijze zou u toch willen weten wat haar na het huwelijksaanzoek kan zijn overkomen, al was het maar om uw eigen situatie beter te kunnen inschatten. Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse voor uw situatie en relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een verzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen doet afbreuk aan de oprechtheid, minstens de ernst, van uw vluchtaanvraag.”

Verzoeker voert in het eerste middel aan dat hij vreesde dat nieuw contact met A. de problemen alleen nog maar erger zou maken en dat hij zijn leven niet nog verder op het spel wilde zetten. De Raad acht het evenwel frappant dat verzoeker totaal geen interesse stelde in het verdere leven van de vrouw met wie hij voor zijn vertrek uit Jordanië wilde trouwen, al was het maar om een inschatting te kunnen maken van zijn eigen problemen, en acht een dergelijke uitleg dan ook niet aannemelijk, temeer nu verzoeker zelf aangaf dat hij aanvankelijk ervan uitging dat de storm zou gaan liggen en dat hij naar Jordanië zou kunnen terugkeren. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen evenwel op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. Hierbij dient overigens te worden benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en dat actuele informatie van primordiaal belang is om de door hem geschetste vrees in te schatten.

Daarbij komt dat de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtaanvraag verder ondermijnd wordt door de volgende discrepantie doorheen zijn opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en het CGVS:

“Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken) immers dat een neef van A. (...) u de hele tijd volgde nadat uw huwelijksaanzoek door A. (...) haar familie afgewezen werd en dat hij mensen stuurde om u lastig te vallen en te slaan (zie Vragenlijst CGVS, dd. 3 oktober 2018, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud beweert u echter enkel dat de familie van A. (...) na hun afwijzing van het huwelijksaanzoek naar uw wijk kwam om een groot probleem te veroorzaken (CGVS, p. 14-15 en 23-24). Hoewel u wel

aangaf dat de familie van A. (...) u kwam lastigvallen, blijkt uit uw verklaringen echter geenszins dat A. (...) haar neef u de hele tijd volgde of dat haar familieleden naar u kwamen om u te slaan."

Door in het eerste middel laconiek te stellen dat hij niet inziet waar de discrepantie in zijn verklaringen zit, nu de neef van A. *"logischerwijs ook deel uit(maakt) van haar familie"*, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontcrachten. Daar waar verzoeker bij de DVZ nog verklaarde dat de familie van A., nadat zij op de hoogte werd gebracht van de relatie tussen hem en A., naar zijn wijk kwam om hem te slaan en dat de neef van A. hem na de huwelijksweigerings de hele tijd volgde, verklaarde hij op het CGVS enkel dat de familie van A. na de afwijzing van zijn huwelijksaanzoek naar zijn wijk kwam. Dat dit was om hem te slaan, blijkt niet uit zijn verklaringen. Evenmin blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker op het CGVS verklaarde dat de neef van A. hem na de huwelijksweigerings de hele tijd volgde. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker in dit middel blijft steken in het herhalen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft echter geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde discrepantie niet opheft. De omstandigheid dat verzoeker er niet in slaagt doorheen de opeenvolgende gehoren een duidelijk en coherent overzicht van zijn vervolgingsfeiten te geven, ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad verder de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Bovendien acht ook de Raad het weinig geloofwaardig dat verzoeker zich nog in het openbaar begaf om naar de psychiater te gaan indien hij het daadwerkelijk nodig vond om uit vrees zijn woning te verlaten en onder te duiken bij vrienden. Hierdoor liep verzoeker immers het risico dat zijn belagers hem hadden kunnen terugvinden en zijn onderduikadres hadden kunnen achterhalen (adm. doss., stuk 10, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, 15, 23 en 26). Door in het eerste middel te wijzen op zijn nood aan psychologische hulp en op het gegeven dat zijn vrienden hem *"in alle stilte ongeveer twee keer per maand 's nachts naar een dokter"* brachten, doet verzoeker hieraan geen afbreuk. In tegendeel, het gegeven dat verzoeker zich liet brengen door de vrienden bij wie hij onderdook, maakt de kans net groter dat zijn onderduikadressen ontdekt zouden worden.

Voorts wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden het volgende vastgesteld:

"Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat uw vertrek uit Jordanië op 16 februari 2018 in eerste instantie enkel tijdelijk was en uw oorspronkelijk idee enkel was om voor een korte periode, en om toeristische redenen, naar Turkije te gaan en vervolgens terug te keren naar Jordanië (CGVS, p. 12 en 15). Dat u de door u aangehaalde problemen in eerste instantie klaarblijkelijk niet ernstig genoeg vond om Jordanië definitief te ontvluchten, relativeert andermaal de door u voorgehouden vrees voor vervolging."

Door in het eerste middel te betogen dat het oorspronkelijk zijn bedoeling niet was om Jordanië definitief te verlaten en dat hij hoopte dat de storm zou gaan liggen, doch dat de situatie steeds erger werd, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontcrachten. In tegendeel, verzoeker bevestigt hiermee dat hij zijn problemen in eerste instantie niet ernstig genoeg vond om Jordanië definitief te ontvluchten.

Ten slotte stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden vast dat verzoeker er niet in slaagt om gedetailleerde verklaringen af te leggen over de dreigberichten die zijn broer zou hebben ontvangen van de familie van A. en dat verzoeker, buiten deze dreigberichten, na zijn vertrek uit Jordanië niets meer hoorde van de personen die hem bedreigden. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Hoewel u voorts beweert dat uw broer na uw vertrek uit Jordanië via WhatsApp dreigberichten ontvangen zou hebben van de familie van A. (...), is het opvallend dat u niet kan preciseren wanneer uw broer deze berichten ontvangen had. U slaagt er immers enkel in aan te halen dat dit sowieso na uw vertrek uit Jordanië was (CGVS, p. 10, 15 en 24). Nochtans vormen deze bedreigingen een belangrijk element binnen uw asielrelaas, waardoor er redelijkerwijze verwacht kan worden dat u hier gedetailleerde verklaringen over kan afleggen. Dat u daar niet in slaagt doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Hiernaast blijkt uit uw verklaringen dat uw familie, buiten de dreigberichten die gericht waren aan uw broer, na uw vertrek uit Jordanië niets meer hoorde van de personen die u bedreigden, dit terwijl zij nochtans gewoon op hetzelfde adres zijn blijven wonen (CGVS, p. 5-7 en 23-24). Dat uw belagers ondanks uw beweerde vrees voor vervolging verder geen pogingen meer ondernomen hebben om bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel tegenover en/of via andere familieleden, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en doet tevens verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen."

Verzoeker voert in het eerste middel aan dat zijn broer niet meer in het bezit was van deze berichten, nu ze door de afzender onmiddellijk verwijderd werden nadat hij ze gelezen had. Verzoeker betoogt dat hij hierdoor geen bewijs van deze berichten kan voorleggen. Dit betoog druist vooreerst volledig in tegen de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk kopieën heeft neergelegd van de dreigberichten die zijn broer via *WhatsApp* zou hebben ontvangen (adm. doss., stuk 19, map met 'documenten', nr. 8). Bovendien verklaart dit niet hoe het komt dat verzoeker zelfs niet kan aanduiden van wie deze berichten afkomstig zijn. Zelfs zo deze berichten onmiddellijk na lezing ervan verwijderd werden, is het niet aannemelijk dat het verzoekers broer ontgaan zou zijn van wie hij ze ontvangen heeft indien verzoeker daadwerkelijk problemen heeft gekend met deze persoon.

Door verder in het eerste middel nog te stellen dat de problemen ontstaan zijn door zijn acties, dat hij in de eerste plaats bedreigd werd, en dat de dreigementen aan het adres van zijn familie zijn opgehouden toen zijn belagers vernomen hadden dat hij vertrokken was, slaagt verzoeker er niet in de vaststelling in de bestreden beslissing dat het gegeven dat zijn belagers verder geen pogingen meer ondernomen hebben om bedreigingen aan zijn adres te uiten, eventueel tegenover en/of via andere familieleden, in grote mate de ernst van de door hem voorgehouden vrees relativeert, te weerleggen. Het is immers weinig aannemelijk dat de familie van A., indien zij zich omwille van de oneer die verzoeker haar had aangedaan daadwerkelijk op verzoeker zou willen wreken, niet eens nagaat of verzoeker reeds zou zijn teruggekeerd en verzoekers familieleden hiertoe niet onder druk zet. Dat de familie van A. dit niet doet relativeert de ernst en de actualiteit van verzoekers vrees voor vervolging danig.

Waar verzoeker in het eerste middel nog betoogt dat hij bij gedwongen terugkeer naar Soedan vervolgd zal worden, nu hij ervan beschuldigd wordt te werken voor de rebellengroep SLM, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker heeft steeds aangegeven dat Jordanië zijn land van gewoonlijk verblijf is en heeft zijn problemen steeds daar gesitueerd. Er kan dan ook van worden uitgegaan dat dit een materiële vergissing betreft, wat door verzoekers advocaat ter terechtzitting overigens ook wordt bevestigd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.4.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.4.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Jordanië zou hebben gekend.

2.4.3.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst – *i.e.* Jordanië – sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In het tweede middel van het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij in Libanon is geboren en er tot aan zijn vertrek heeft gewoond en dat hij bij terugkeer naar Libanon een reëel risico loopt op ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Hij licht dit toe en werkt dit uit aan de hand van informatie over de veiligheidssituatie in Libanon. Dit betoog vindt evenwel geen steun

in de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoeker steeds verklaard heeft dat hij in Jordanië geboren is en er heel zijn leven, tot aan zijn vertrek in november/december 2017, heeft verbleven. In een aanvullende nota van 9 mei 2019 bevestigt verzoeker zijn eerdere verklaringen en haalt hij aan dat hij in het verzoekschrift de subsidiaire bescherming foutief getoetst heeft aan de algemene veiligheidssituatie in Libanon. Met zijn betoog in het tweede middel van het verzoekschrift over de veiligheidssituatie in Libanon slaagt verzoeker er dan ook niet in dit motief van de bestreden beslissing te weerleggen.

Ook door in een aanvullende nota van 15 oktober 2019 te benadrukken dat hij niet de Jordaanse, maar de Palestijnse nationaliteit heeft en dat hij door de rechtbank van eerste aanleg te Luik op 28 juni 2019 als staatloze erkend werd slaagt verzoeker er niet in dit motief van de bestreden beslissing te weerleggen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers duidelijk dat verzoeker in Jordanië geboren is en er heel zijn leven, tot aan zijn vertrek in november/december 2017, heeft verbleven, zodat Jordanië minstens als zijn land van gewoonlijk verblijf moet worden beschouwd en de beoordeling van de subsidiaire bescherming hoe dan ook ten aanzien van dit land dient te gebeuren.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid in Jordanië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.4.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.4.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.4.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN